

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Dariusz Zawistowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2016 r.

skargi M. N.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Okręgowego w K. z dnia 24 kwietnia 2014 r., sygn. akt VII Ca (...)

wydanego w sprawie z powództwa M. N.

przeciwko Gminie K. - Zarządowi Budynków Mieszkalnych w K.

o ustalenie wstąpienia w stosunek najmu,

1. odrzuca skargę

2. zasądza od M. N. na rzecz Gminy K. - Zarządu Budynków Mieszkalnych w K. kwotę 300 zł (trzysta) tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.

UZASADNIENIE

Skarga M. N. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 24 kwietnia 2014 r. została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego. Zdaniem skarżącej został naruszony art. 691 k.c.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia z punktu widzenia jej wymogów powinna odpowiadać ogólnym wymogom pisma procesowego oraz szczególnym wymogom przewidzianym dla tego środka prawnego w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Art. 424⁵ § 1 k.p.c. określa wymogi skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia o charakterze konstrukcyjnym, niezbędne do

uznania wniesionego środka za skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w rozumieniu art. 424² § 1 k.p.c. Niespełnienie przez skargę któregośkolwiek z wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. skutkuje jej odrzuceniem przez Sąd Najwyższy (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Należy do nich między innymi wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne oraz uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe.

Skarżąca w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego w K. ograniczyła się w istocie do samego stwierdzenia, że „ze względu na wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie, zgodnie z obowiązującymi przepisami brak było podstaw do złożenia skargi kasacyjnej”. Nie stanowi to spełnienia wymogu określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało utrwalone stanowisko, że samo wskazanie przez skarżącego, iż od zaskarżonego orzeczenia nie przysługiwała skarga kasacyjna lub skarga o wznowienie postępowania nie odpowiada wymogowi wykazania, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia nie było możliwe w drodze innych środków prawnych. W świetle tego przepisu wymagane jest przedstawienie odpowiedniego wyводу prawnego pozwalającego uznać, że skarżący wykazał brak możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia przy pomocy dostępnych środków prawnych. Niewystarczające jest samo stwierdzenie o braku możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych, nie poparte stosowną argumentacją i przytoczeniem właściwych przepisów prawa.

Z tych względów skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 424¹² k.p.c.